

NATASHA BACHE

DE MAGISCHE
MATCHA THEESALON

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Natasha Bache
Oorspronkelijke titel: *The Magical Matcha Teashop*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Nederlandstalige versie: Crius Group, Hulshout
Omslagontwerp: © Maxine Vee
Omslagbeeld: © Maxine Vee
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 2227 7
ISBN 978 94 027 7831 1 (e-book)
NUR 302
Eerste druk augustus 2026

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Proloog

THEE VAN TRADITIE

Dikke regendruppels tikten op de regentrommels terwijl Mei Tanaka met de stenen stamper haar tENCHABLADEREN fijnmaalde. Nog maar een paar weken en dan zou ze hier niet meer zijn. Voor haar eigen gemoedsrust was het van het grootste belang dat ze genoeg matcha maakte om Yuji de komende maanden zonder haar door te helpen.

De maan was vol en gaf haar exact het licht dat ze nodig had om de spreuk te voltooien. Ze draaide haar pols precies goed en fluisterde de woorden die haar moeder haar had geleerd, terwijl ze toekeek hoe de donkere pasta smaragdgroen werd en in het maanlicht zacht glanzend oplichtte.

Bij elke draai van haar pols werd het schijnsel dieper. Ze voelde de vertrouwde tinteling in haar vingertoppen: de oude magie reageerde op haar aanraking en haar intentie. Deze partij zou anders zijn dan het commerciële poeder dat Yuji inmiddels gewend was op de markt te kopen. Deze matcha zou haar bescherming dragen, haar liefde, verweven in elke korrel.

Een zachte tik op de schuifdeur deed haar stilvallen. ‘Mei?’ Yuji’s stem sijpelde door het papieren scherm, zwaar van de slaap. ‘Ben je nog wakker?’

Ze keek naar het gloeiende poeder in haar stenen kom en daarna naar de maan, laag aan de hemel. De dageraad zou snel komen en daar-

mee zou ze weer een dag dichterbij haar vertrek zijn. 'Ik ben alleen nog wat thee aan het klaarmaken,' riep ze terug. Haar stem klonk beheerst ondanks de pijn in haar borst.

Mei schepte de gloeiende matcha in kleine, bolle theepotten en verzegelde ze stuk voor stuk met een gefluisterde zegen. De regentrommels zongen hun eeuwenoude ritme en overstemden het geluid van haar stille tranen. Tegen de ochtend zou het groene poeder er normaal uitzien, al zou het nog altijd het gewicht van haar intenties met zich meedragen. Ze stopte de potten in een houten kist en rangschikte ze zorgvuldig tussen lagen van zijden doek.

Het zou niet genoeg zijn, wist ze, om Yuji's gebroken hart te helen. Maar ze hoopte dat het zijn pijn zou verzachten, al was het maar een beetje, zodat hij haar bij zich zou voelen. Voor altijd.

Grace was met hangende pootjes bij haar ouders in Lavender Hollow aangekomen, met haar trouwjurk weggestopt in een kledinghoes. Trots was ze er niet bepaald op dat ze er midden in de nacht tussenuit was geknepen en Londen, haar carrière en haar verloofde had achtergelaten als een laffe Houdini... Maar toen haar vecht-of-vluchtstand aansloeg, was er maar één antwoord geweest: rennen voor haar leven.

In haar kattenpyjama op de bank van haar ouders had ze zich bijna een maand lang door de dagen heen gegeten, gehuild en geslapen, tot haar moeder haar hoofd om de deur stak en opperde dat ze misschien eens op zoek moest gaan naar werk. Sterker nog, Millifer maakte zich zó'n zorgen om haar dat haar stem was doorgeschoten naar dat verstikte, piepende hondenfluitje. Ze had die panische blik in haar ogen die zei: elk baantje is goed, als je alsjeblieft maar gaat douchen.

Met de bezorgde blik van haar moeder kon ze omgaan. In tegenstelling tot haar broer James, die in de ogen van zijn moeder succesvol en gelukkig was in zijn stabiele relatie met zijn vriendin Sab, merkte Grace vaak dat Millifer overbezorgd was als het om haar ging. Nu de zorgen van haar moeder begonnen uit te lopen in teleurstelling, vond Grace eindelijk dat ze er iets aan moest doen. Ze pelde zichzelf van de bank en bracht ruim een uur door met een grove kam en een handvol conditioner om de vele klitten uit haar haar te krijgen.

Toen ze er weer enigszins toonbaar uitzag, was haar eerste halte de winkelstraat. De boekwinkel, The Lavender Ledger, had altijd haar belangstelling gewekt, maar ze was er sinds haar tienerjaren niet meer geweest. Bezoekjes aan haar ouders waren iets geworden wat ze twee keer per jaar deed. Hoewel er stilletjes wat schuldgevoel aan haar knaagde, waren de dingen... een beetje ingewikkeld geworden. Herinneringen aan Oliver, die niet bij haar ouders thuis wilde logeren, dansten langs de rand van haar bewustzijn. Niet vandaag, niet nu, waarschuwde ze zichzelf. Je moet een baan vinden.

Grace was dol op boeken en zou het helemaal niet erg vinden om zich een tijdje in The Lavender Ledger te begraven en alles even te vergeten. Maar toen ze naar eventuele vacatures informeerde, nam de bleke man achter de toonbank haar van top tot teen op, duwde zijn tong tegen zijn wang en was zó onbeschoft tegen haar dat ze niet dacht dat ze daar ooit nog naar binnen kon gaan – zelfs niet als klant.

Na nog een paar sorry-maar-nee's kwam ze uit bij de laatste etalage van het dorp. De kersenbloesems voor de mooie theesalon stonden in volle bloei. Een handvol roze confetti dwarrelde naar beneden terwijl ze bleef staan voor de pistachekleurige (of, dacht ze, matchakleurige) theesalon met de naam Matcha Made in Heaven. Op een klein kaartje in het raam stond: HULP GEZOCHT.

Met vlinders die oorlog voerden in haar buik duwde Grace de deur open, waardoor het belletje erboven klingelde. De warme, aardse geur van groene thee en iets verrukkelijk zoets omhulde haar. Honingmuffins en lavendelcake lagen naast de kassa in de glazen vitrine. Vanbinnen was de theesalon nog charmanter dan de buitenkant had beloofd: een collectie aan verschillende stoelen om kleine ronde tafeltjes heen, lichtsnoeren langs de zichtbare houten balken, planken vol met indrukwekkende theepotten in alle denkbare vormen en maten en vintage Japanse posters.

De theesalon was leeg, op een stel in de hoek na dat samen een pot van iets geurigs dronk en een oudere Japanse man achter de toonbank.

Op zijn groene schort was een zilveren badge gespeld met daarop YUJI.

Grace schraapte haar keel. ‘Hallo,’ zei ze terwijl ze naar hem toe liep. ‘Ik kom informeren naar het bordje “hulp gezocht”. Ik ben Grace.’ Ze stak haar hand uit en hij nam die met een glimlach aan.

‘Aangenaam, Grace. Ik ben Mr Tanaka. Maar iedereen noemt me Yuji.’ Zijn ogen kregen rimpeltjes in de hoeken toen hij haar hand schudde. Zijn stevige greep verraste haar. ‘Grace,’ herhaalde hij, alsof hij haar alleen op haar naam al kon inschatten. Plotseling verdween zijn glimlach en schoten zijn ogen omlaag naar haar hand en weer omhoog. Meteen liet hij haar los.

Hij had de kleine maan en sterren gezien die tussen haar vinger en duim getatoeëerd waren. En haar zwartgelakte nagels.

‘Het spijt me, maar het bordje is oud,’ zei hij, zijn stem vriendelijk maar beslist. Ze voelde hoe zijn warmte jegens haar als een voorbijtrekkende geest de winkel verliet. Grace liet haar schouders zakken. Weer een afwijzing. In dit tempo zou ze tot haar pensioen in die kattenpyjama blijven rondlopen.

‘Alstublieft,’ zei ze, terwijl ze haar handen achter haar rug verstopte en de wanhoop in haar stem haatte. ‘Als u werk hebt, wat dan ook, beloof ik u dat ik hard werk. En ik leer snel.’

Yuji bestudeerde haar gezicht, zijn eigen uitdrukking ondoorgronde-lijk. ‘Heb je ervaring met thee?’ vroeg hij uiteindelijk.

‘Eh, ik drink het heel graag,’ zei Grace met haar meest innemende glimlach. ‘Earl Grey. PG Tips. Soms kamille voor het slapengaan.’

Yuji’s mondhoek krulde omhoog, bijna tot een glimlach. ‘Is dat alles? En gezichten? Ben je daar goed in? Kun je de bestelling van een klant onthouden nog vóór die erom vraagt?’

Ze beet op de binnenkant van haar wang. Haar geheugen was verschrikkelijk, vooral voor gezichten, en met namen was ze nog erger. ‘Dat kan ik leren,’ zei Grace snel, terwijl ze hem recht aankeek. Ze zou niet doen wat ze in de andere winkels had gedaan: haar hoofd laten hangen, zich verontschuldigen voor haar bestaan en weer naar buiten

glippen. Ze had iets nodig om de tijd te doden... en ze had geld nodig. Zo snel mogelijk. Ze kon haar ouders onmogelijk om hulp vragen en hun teleurgestelde blik verdragen. 'Ik... Ik heb deze baan nodig, Mr Tanaka. Meer dan u zich kunt voorstellen.'

Iets in haar stem moest hem hebben geraakt, want Yuji's uitdrukking verzachtte een fractie en zijn donkere ogen glansden. 'Heb je dan in elk geval ervaring met mensen? Met luisteren? Met iemand zich welkom laten voelen als die een moeilijke dag heeft?'

'Ik werkte op de hr-afdeling...' opperde ze.

Zijn gezicht verstrakte. 'Dat is dus een nee.'

Ze verplaatste haar gewicht van de ene voet naar de andere en beet op haar lip. Dit is een regelrechte ramp, dacht ze wanhopig. Voordat hij haar kon wegsturen, bood ze hem alles wat ze nog had... en dat was minder dan niets. 'Het zit zo, Mr Tanaka. Ik ben bij mijn verloofde weggegaan. Ik haatte mijn baan en ik kon mijn appartement niet in mijn eentje betalen. Dus nu ben ik terug hier, in het dorp waar ik ben opgegroeid, woon ik weer bij mijn ouders... En ik ben gewoon zo... de weg kwijt.' Ze hoorde haar stem trillen; de tranen prikten in haar ooghoeken.

Hij boog zijn hoofd en zuchtte. 'Goed, goed! Niet huilen, alsjeblieft. Eén week. Ik geef je een proefperiode van één week. Kom morgen om zeven uur 's ochtends terug. Wees niet -'

'Te laat. Zal ik niet zijn,' beloofde Grace glimlachend. 'Heel erg bedankt, Mr Tanaka. Ik zal u niet teleurstellen.' Ze schudde opnieuw zijn hand en draaide zich naar de deur voordat hij van gedachten kon veranderen.

'Noem me alsjeblieft Yuji!' riep hij haar na.

Max Owens streek met zijn handen door zijn donkere haar. Hij zat tegenover zijn vrouw Natalie en zocht naar iets in haar kille gezicht, wat dan ook, dat hem kon laten zien dat hun huwelijk niet één lange leugen was geweest. Ze zaten al bijna drie uur in dit benauwde advocatenkantoor en ze had op geen enkel punt toegegeven. Niet dat het hem werkelijk ook maar iets kon schelen, al die andere zaken. Het enige wat hem kon schelen, was dat de vrouw aan wie hij had beloofd haar lief te hebben tot de dood hen zou scheiden had besloten dat iemand anders zijn plek beter in kon nemen.

‘Natalie.’ Zijn stem klonk rauwer dan hij had bedoeld. ‘Laten we dit niet eindeloos rekken. Ik moet zo weg.’

Eindelijk keek ze op van de stapel papieren en trommelde met haar gemanicuurde vingers op tafel.

‘Jij moet altijd zo weg.’ Ze liet een bittere lach ontsnappen. ‘Je had nooit tijd voor mij.’

‘We draaien er in rondjes omheen,’ zei hij tussen opeengeklemden kaken door.

‘Je hebt gelijk. Laten we de rest van de bezittingen de volgende keer doornemen. Mijn trein naar Cornwall vertrekt over een uur.’

Max voelde zijn hartslag versnellen. ‘Jij gaat bij Alistair wonen?’ vroeg hij, zijn stem nauwelijks hoorbaar.

Ze gaf geen antwoord, maar de manier waarop haar vingers stilvielen op tafel vertelde hem alles. De stilte rekte zich tussen hen uit als een kloof, alleen gevuld door het gedempte gezoem van het verkeer buiten en het krassen van de pen van hun advocaat over zijn schrijfblok. Ze pakte haar meeneemkoffie en nam een slok.

‘Serieus, Natalie.’ Max zakte achterover in zijn stoel en voelde zich alsof hij een klap had gekregen.

Mr Wilkes, hun bemiddelaar, schraapte ongemakkelijk zijn keel. ‘Laten we ons niet laten afleiden door –’

‘Nee.’ Max hield zijn ogen strak op Natalie gericht. ‘Ik wil weten hoe lang je daar al verblijft.’

Natalies zelfbeheersing barstte eindelijk, al was het maar heel even. Een roze blos kroop omhoog langs haar hals.

Max ging door. Zijn stem was scherp. ‘Ik wil weten waarom hij meer tijd met mijn vrouw mag doorbrengen dan ik.’

Natalies kaak verstrakte. ‘Hij is niet een of andere vreemde, Max.’

Ze had hem net zo goed kunnen opensnijden.

‘Ik weet dat hij geen vreemde is. Dat is nu juist het probleem, nietwaar? Hoelang al? Weken? Maanden?’ De woorden kwamen gesmoord naar buiten. Max voelde de kamer licht kantelen. Zijn blik vernauwde zich op de onherkenbare vrouw aan de overkant van de tafel. ‘Hoelang al, Natalie?’

Ze zette haar koffiebeker met opzettelijke zorg neer. ‘Dat is niet relevant voor –’

‘Volgens mij is het heel relevant,’ beet hij haar toe, terwijl hij vergeefs probeerde de woede uit zijn stem te houden.

‘Ik logeer daar af en toe sinds Cassies bruiloft,’ zei ze, terwijl ze haar ogen neersloeg.

Max verstarde volledig. ‘Acht maanden geleden,’ zei hij zacht, terwijl de stukjes op hun plek vielen. ‘Op de bruiloft van je zus...’ Hij kon de zin nauwelijks afmaken. ‘Waarom probeer je me expres pijn te doen? Wat heb ik gedaan dat zo verschrikkelijk is?’

Mr Wilkes schoof nerveus met zijn papieren. 'Mr Owens, misschien moeten we ons richten op de details van de regeling in plaats van –'

'Maakt het nu nog uit?' snauwde Natalie. 'Of ik nu twee keer bij hem heb gelogeed of tien keer... Waarom doet dat aantal ertoe?'

'Het doet ertoe,' zei Max, zijn stem gevaarlijk laag, 'omdat je zelfs na tien jaar niet eens het fatsoen, of het respect voor mij, kunt opbrengen om me ook maar een greintje eerlijkheid te geven.'

Hij voelde het ongemak van de bemiddelaar bijna over de tafel heen stralen, maar het kon hem niets schelen. De onthulling dat Natalie al acht maanden tijd doorbracht met Alistair zonder dat hij ervan wist, voelde als zo'n diep verraad dat hij er amper doorheen kon ademen.

Natalie streek een lok donker haar achter haar oor en perste haar lippen op elkaar; twee gebaren die hij ooit vertederend had gevonden, maar die nu berekenend leken.

Ze wierp een blik op haar horloge. 'Ik moet gaan.' Ze bukte zich om haar handtas te pakken en begon haar spullen bij elkaar te zoeken.

Max stond op. De stoel schraapte achter hem over de vloer. 'Ik wil dat dit afgerond wordt, Natalie. Je kunt pakken wat je wilt, neem alles maar, maar het is voorbij. Ik snap niet waarom je dit zo blijft rekken.'

Natalie stond op en draaide zich om om te vertrekken.

De deur klikte achter haar dicht. Max bleef alleen achter met de bemiddelaar en de bittere smaak van zijn eigen wanhoop. Mr Wilkes schraapte zijn keel en begon met onnodige ijver door zijn papieren te bladeren.

In een ongebruikelijk blijk van solidariteit gaf Wilkes hem daarna een troostend klopje tussen zijn schouderbladen. 'Neem wat tijd voor uzelf terwijl wij alles in orde maken. Hebt u ergens waar u naartoe kunt om er even tussenuit te zijn?'

Max duwde een donkere lok haar uit zijn gezicht en knikte. Hij zou zich aan het plan houden, teruggaan naar Lavender Hollow.

Hij had gehoopt dat het houvast van de plek waar zijn moeder haar laatste jaren had doorgebracht hem een soort antwoord zou geven, of

hem misschien op een vreemde, tegendraadse manier minder alleen zou laten voelen. In elk geval was zijn zus Abigail daar en zij maakte de beste perzik-roomtaart die hij ooit had geproefd. Dat was in ieder geval iets.

3

HET EERSTE KOPJE

‘Gracie, lieverd, je zoekt toch wel iets wat iets... passender is, toch?’ vroeg Millifer.

De moeder van Grace ondervroeg haar al een halfuur over haar nieuwe baan. Ze stond op het punt bezwaar te maken, toen haar vader het voor haar opnam.

‘Kom op, Millie, jij hebt gezegd dat ze werk moest zoeken. Het is maar tijdelijk,’ bromde Tom, terwijl hij zijn krant neerlegde. ‘En die Japanse man, Yuji? Lijkt me een aardige kerel. De arme man heeft zijn vrouw verloren –’

‘Dat weet je alleen omdat ik het je heb verteld,’ viel Millifer hem in de rede. ‘Je hebt nog nooit met hem gesproken.’ Ze richtte zich weer tot Grace, die bezorgde uitdrukking opnieuw in haar bruingroene ogen. Ze legde een koele hand op die van Grace. ‘Ik wil gewoon niet dat je daar blijft hangen.’

Grace haalde haar schouders op en pakte een stuk van haar vaders onaangeroerde toast.

‘Mam, het is prima. Het is echt een prachtig plekje. Het is rustig en ik denk dat het precies de afwisseling is die ik nodig heb.’

‘Maar je hebt zoveel in je, lieverd,’ ging Millifer verder. ‘Al die jaren aan de universiteit, je carrière in Londen. Dit is alleen maar een tijdelijke tegenslag.’

Grace kreeg haar moeder niet uitgelegd dat thee schenken aan vreemden oneindig veel aantrekkelijker klonk dan terugkeren naar een kantoorbaan waar ze haar dagen had doorgebracht met collega's die elkaar allemaal haatten en eindeloze bergen papierwerk. En na zo'n een-tonige dag kwam ze vervolgens thuis, nooit zeker in wat voor stemming ze Oliver zou aantreffen. Ze wierp een blik op de klok aan de muur.

'Nee!' Ze verslikte zich bijna in een stuk toast. 'Ik ben te laat! Waarom hebben jullie niet gezegd dat ik te laat was!'

Grace liet haar koffie staan, stormde de gang in en schoot in haar schoenen en jas.

'Zet 'm op!' riep haar vader terwijl ze de deur openrukte en de frisse aprilochtend in rende.

Grace vloog door de met bloesem omzoomde straat alsof de duivel haar op de hielen zat. Dertig minuten te laat. Ze had het Yuji beloofd en ze had het al bij de eerste hindernis verpest. Voor zover je 'op tijd op je werk komen' een hindernis kon noemen.

Ze schold zichzelf uit terwijl ze hijgend langs de bloemist, de bakker en daarna de boekwinkel rende. Ze hoopte dat niemand zou zien hoe bezweet en buiten adem ze was. Haar lange blonde haar wapperde wild achter haar aan.

De groene gevel van Matcha Made in Heaven kwam in zicht. De moed zonk Grace in de schoenen toen ze zag dat binnen de lichten al brandden en Yuji's silhouet achter de beslagen ramen bewoog.

Ze herinnerde zich dat haar vader had gezegd dat Yuji weduwnaar was en Grace voelde een steek van medeleven. Dat verklaarde het verdriet dat ze achter zijn vriendelijke ogen had opgevangen, de manier waarop hij had gevraagd of ze mensen zich welkom kon laten voelen wanneer ze een moeilijke dag hadden.

Grace dacht aan het oudere stel dat ze samen een pot thee had zien delen, aan de vredige sfeer in de zaak, aan de zorg waarmee Yuji alles precies goed had neergezet. Misschien is dit precies wat Lavender Hollow nodig heeft, dacht ze. Misschien gaat het niet om wat mensen

denken dat ze willen. Misschien gaat het erom hun iets te bieden waarvan ze niet wisten dat ze het nodig hadden.

Ze stormde naar binnen. Het belletje boven de deur kondigde haar komst aan met wat voelde als een beschuldigende klingel.

‘Het spijt me zo,’ hijgde ze, dubbelgevouwen om op adem te komen. ‘Mijn wekker is niet afgegaan en toen stelde mijn moeder een miljoen vragen en –’

Yuji keek op van het bestek dat hij aan het poetsen was, zijn gezicht onleesbaar. Heel even wist Grace zeker dat hij haar zou zeggen dat ze haar jas niet eens hoefde uit te trekken.

‘Rustig ademen,’ zei hij alleen. Hij keerde terug naar zijn plek achter de toonbank. ‘Je bent er nu. En ik heb de energie niet om je terecht te wijzen.’

Grace richtte zich op, verrast door zijn kalme reactie. ‘Het spijt me echt, Mr Tanaka. Ik beloof dat het niet nog eens gebeurt.’

Yuji wierp haar een ernstige blik toe die duidelijk maakte dat hij dat oprecht hoopte en wenkte haar toen bij zich.

‘Hebt u niet goed geslapen?’ vroeg Grace, nog altijd bezig haar ademhaling onder controle te krijgen.

‘Hm?’ Hij fronste.

‘U zei dat u vandaag de energie niet had...’

Hij wuifde het weg. ‘Om slaap maak ik me niet meer druk. Ik lees tot diep in de nacht. Dan gaan mijn gedachten minder dwalen...’ Zijn stem stierf weg. ‘Maar nu is er maar één ding belangrijk. Of je hier een plek hebt, hangt af van hoe goed je thee kunt zetten. Niet iedereen kan een perfecte kop matcha maken. Kom, ik laat je de basis zien.’ Hij gebaarde naar de blikken poeder, pakte toen een schort van een haak en gaf het haar.

Grace knoopte de banden om haar middel. Op de zachte groene stof stond de naam van de zaak in elegante gouden letters.

‘Eerste les,’ zei hij, terwijl hij een van de blikken opende. Zijn handen trilden een beetje. Het poeder erin had de levendigste groene kleur die

ze ooit had gezien. ‘matcha is niet zomaar thee. Het is een ceremonie. De kunst ervan moet worden gerespecteerd. Het is...’ Hij zweeg even, zoekend naar het woord. ‘Verbondenheid. Een pauze in de tijd. Een moment van bezinning.’

Grace knikte ernstig, al was ze niet helemaal overtuigd. Meestal doopte zij gewoon een theezakje in kokend water terwijl ze haar e-mails checkte.

‘Kijk,’ beval Yuji, terwijl hij een bamboegarde pakte die had staan weken. Zijn bewegingen waren vloeiend toen hij het poeder in een kom zeefde en er een beetje warm water aan toevoegde. Daarna begon hij in een nauwkeurig zigzagpatroon te kloppen. Van dichtbij zag ze met hoeveel precisie Yuji werkte: elke beweging doelbewust, bijna meditatief. Gefascineerd bestudeerde ze zijn handen, de manier waarop zijn lichaam nauwelijks bewoog terwijl hij met geïmproviseerde souplesse vanuit zijn pols klopte. De garde tikte zacht ritmisch tegen de keramiek. Ondanks de trilling in zijn handen, die ze had opgemerkt toen hij het blik matcha opende, was zijn techniek foutloos. Het poeder veranderde in een glad, jadekleurig schuim dat onder het warme licht van de zaak bijna van binnenuit leek op te lichten.

‘Probeer jij nu maar de eerste stap,’ zei hij, terwijl hij een lege kom naar haar toe schoof.

Grace pakte een houten schepje en was nu al vergeten hoeveel Yuji had gebruikt. Ze koos een nieuwe garde en voegde wat water toe. Daarna probeerde ze zijn bewegingen na te doen. Haar techniek klopte niet, zei Yuji, en ze gebruikte haar hele arm in plaats van alleen haar pols. Haar eerste poging leverde iets op waar ze best trots op zou zijn geweest, als het niet pal naast die van Yuji had gestaan.

‘Te ongeduldig,’ merkte Yuji op, terwijl hij naast haar kwam staan. ‘Probeer het niet te haasten. Mag ik?’ vroeg hij, zijn hand boven de hare. Ze knikte. Hij legde zijn verweerde hand over die van haar en leidde de garde in zachte M-vormige bewegingen. ‘Oefen maar,’ knikte hij. ‘Ik ga niet over je schouder staan meekijken.’ Hij liet haar alleen terwijl hij kleine vaasjes vulde met water voor takjes roze geranium.